

претворио у неку врсту кумира и једино се њему клањам. Свето Писмо и дела светих Отаца не читам зато да бих их испунио, него зато да бих пред верницима показао како сам мудар док им препричавам свештене књиге. Али кад се сретнем с мирјанима, ја се чак плашим да покажем да сам хришћанин бојећи се да ме не исмеју и не назову фанатиком. Чак ми је нелагодно да се пред њима прекрстим, да се осеним знамењем крста којим је спасен људски род. Зато ја себе сматрам човеком који не воли Бога, који мрзи људе, који не верује ни у шта што је свето и који је испуњен сатанском гордошћу.”

Боготражитељ је био ужаснут кад је ово прочитао, па је рекао: “Оче, ја сам заиста исповедио своје грехе, али ове грехе просто нисам видео у свом срцу. Шта да чиним да заволим Господа?” Схимник му је одговорио: “Ја се целог живота трудим да заволим Бога. Труд је оно што нама припада, а сама љубав дар је благодати Божије. Но ипак могу да ти дам неколико савета. Ти знаш шта је лупа? Уколико у то стакло скупимо сунчеве зраке и ту концентрисану светлост усмеримо на неко дрво, оно ће се постепено запалити и почети да гори. Ти треба да, попут тих разбацаних зрака, сабереш свој ум у дубину свог срца, да у срцу своме имаш име Исуса Христа, а затим да размишљаш о свим добротворствима Божијим, о томе да се налазиш под струјама милости Божије и да је сваки дан твог живота у ствари велики дар Божији који си добио од Господа. Тако ћеш почети да осећаш захвалност према Богу, а из те захвалности рађа се љубав. Осим тога, сваки дан читај Свето Јеванђеље, али га читај зато да би га испунио. Свако вече размишљај о својим поступцима минулог дана, о томе како си грех учинио и коју си заповест испунио. Ако желиш да

заволиш људе, никад никог не осуђуј, него се труди да увек имаш на уму да сваки човек има неке скривене врлине, и уз то говори: “Ма ко да је тај човек, бољи је од мене.” Својим непријатељима треба потајно да дајеш милостињу и да се увек молиш: “Господе, помози да те заволим онако како сам некад волео грех!”

Данашње Јеванђеље подсећа нас да је највећа заповест и циљ живота човекова тежња да заволи Господа, тојест да Му посвети своје срце, и тежња да сваког човека волимо као свог ближњег. Те заповести изискују огроман напор и несобичност, али Господ за њих обећава велику награду. Онај ко у срцу носи љубав разликује се од других људи по томе што његово срце личи на драги камен који лучи невидљиву светлост. Човек не може да види ту светлост, али је други људи осећају својим срцем. Зато су се око пустињака и отшелника окупљали монаси, зато су људи одлазили у удаљене манастире да би се огрејали у зрацима те овом свету невидљиве љубави.

Браћо и сестре, ми смо хришћани онолико колико у срцу своме имамо духовне љубави. Заповести о љубави према Богу и људима представљају крила која човека узносе у висине. Уколико човек нема љубави, сличан је бедном црву који немоћно пузи по земљи и никако не може да се уздигне изнад праха и распадљивости.

Браћо и сестре, у молитви светог Јована Златоуста, коју читамо свако вече, постоје речи молитве којом молимо да нам љубав буде дарована. Али Господа треба да молимо не само увече него стално и у свако доба: “Господе, дај ми благодат да Те заволим! Господе дај ми снаге да испуним вољу Твоју! Господе дај ми храбрости да се одрекнем своје гордости!”

Амин.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ПЕТНАЕСЕТА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА

*Мт. 22, 35 - 46, зач. 92; Лк. 10, 38 - 42; 11, 27 - 28, зач. 54.
2Кор. 4, 6 - 15, зач. 176; Јевр. 9, 1 - 7, зач. 320
полагање Ризе Пресвете Богородице
Сабор српских Просветитеља и Учитеља*

**архимандрит Рафаил (Карелин)
О ЉУБАВИ ПРЕМА БОГУ И БЛИЖЊЕМ**

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Браћо и сестре, један законик упитао је Исуса Христа: Учитељу, која је заповијест највећа у Закону? А Исус му рече: Љуби Господа Бога својега свим срцем својим, и свом душом својом, и свим умом својим. Ово је прва и највећа заповијест. А друга је као и ова: Љуби ближњег свог као самога себе (Мт. 22, 36-39).

Браћо и сестре, један човек обилазио је света места и чуо да у једном пустињском скиту живи схимник чији је духовни живот на изузетно високом нивоу па је одлучио да га посети и да се код њега исповеди. Схимник га је с љубављу примио и замолио га да исповест напише на папиру. Тај човек је неколико дана провео у скиту кајући се пред Богом за своје грехе и записујући их. Напокон је све то предао старцу. Старац је пажљиво прочитао његову исповест и рекао му: “Ти си, брате, овде написао много шта што је сувишно, а оно што је најважније ниси чак ни споменуо. Ти исповедаш једне те исте грехе, а Господ ти их је већ опростио. То значи да не верујеш у Свету Тајну

покајања и исповести па зато стално говориш о истим гресима. Зар заиста не верујеш да је Крв Христова, која је и за тебе проливена, већ опрала твоје грехе? Довољно је да их једном исповедиш. Осим тога, пишеш о многим околностима које немају никакве везе с твојим гресима. Ти веома детаљно причаш о мисленим гресима, а то не треба чинити јер на тај начин можеш поново оскрнавити своју душу тим сећањима. У исповести спомињеш и друге људе, а на исповести не треба споменути ни једно једино име, него треба само о себи говорити. И на крају, ниси рекао оно што је најважније, односно ниси рекао да не волиш ни Господа ни људе.” Човек се побунио: “Оче, како да не волим Господа?! Па је сам због Њега све оставио и лутам светом као просјак! Како да не верујем Јеванђељу, Његовим светим речима?! Ако Њему не верујем, коме онда на земљи да верујем? И како да не волим људе?! Њиховом милошћу ја живим и свако ко ми да један динар или парче хлеба спашава ме да не умрем од глади и самим тим он је мој добротвор. Чиме да се гордим пред тим људима кад немам ништа осим ових рита на себи?”

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

Схимник му је одговорио: “Брате, ти још увек ниси упознао унутарњи духовни живот и зато не познајеш добро своје срце. Зато и ниси схватио шта сам ти рекао. Ево, прочитај исповест коју ми је недавно донео мој духовни син.” Старац му је дао листиће са исповешћу и човек је почео наглас да их чита: “Пажљиво сам проучавао свој живот и схватио да уопште не волим

једно упијам сваку реч. Кад читам Свето Јеванђеље или књиге светих Отаца, истог тренутка заборавим шта сам прочитао, а новости и сплетке годинама памтим. То значи да ја заиста не волим Бога.

Ја с радошћу разговарам са оним кога волим и време ми с њим брзо пролети, а на молитву стајем с напором и само неколико минута молитве чини

Ми смо данас дошли да изразимо поштовање Царици Небеској, ми смо данас похитали под покров Радости свих ожалошћених. Сваки од нас је дошао са својим патњама, које су данас безбројне. Овде су и наше болести, и патња због болести наших ближњих. Овде је и неизмерна туга нашег срца, која нас оптерећује због наших грехова, овде су и наше заједничке патње. Сви ми, који смо овде дошли, налазимо се под јармом житејских страдања. Поред тога, сада се опет, као некад, бурни таласи подижу и на сам темељ нашег живота - на нашу свету Цркву.

Ако Бог оклева да помогне, онда ћемо стрпљиво сачекати на ту помоћ! Ако се ветар појачава а ноћ постаје све мрачнија, онда ћемо им супротставити своју чврсту веру; садашњим делима - супротставићемо дела будућа, вечери које је окончано у сузама - зору утехе; неправди која нас мучи супротставићемо васпостављање истине, које ће бити неминовно и вечно

Пресвета Богородица ће увек бити са оним, ко је веран Њеном божанственом Сину, и ко на Његов призив иде путем вечног спасења. Према речима светог Јована Златоустог, Она је прва Наследница божанствених дарова и прва Дароватељка тих дарова и благослова људима, који траже помоћ Господњу и Њену милост.

архимандрит Јован Крестјанкин

Бога јер кад некога волим, ја га у срцу своје носим и име његово с радошћу спомињем. Стално се присећам онога кога волим и стално о њему размишљам. А да ли много размишљам о Богу? Већи део мојих мисли посвећен је таштини, ономе што је пролазно и греховно. Од двадесет четири часа дневно једва да један сат размишљам о промислу Божијем.

Кад размишљам о Богу, чиним то преко воље и приморавајући себе на то, а ако у том тренутку дође неко код мене и почне да ми препричава новости,

ми се дугима као неколико година. Имам потребу да што пре завршим молитву и да почнем да радим своје свакодневне послове. Ја чак тражим некакав разлог да бих што пре завршио молитву. Зато и видим да не волим Бога јер бих иначе желео да стално разговарам с Њим и да размишљам о Њему.

Ја веома желим да се сретнем са оним кога волим. А како ја то одлазим у цркву? Одлазим нерадо, равнодушно и не осећам присуства Божијег у цркви. То значи да ја заиста не волим Господа.

За време молитве не размишљам о Богу, него о нечем другом. Понекад ми се догађа да по завршетку молитве уопште не знам да ли сам прочитао јутарње или вечерње молитве, што значи да чак ни време проведено на молитви није било посвећено Богу.

Ако некога волимо, онда његове жеље и његову вољу радо испуњавамо. И Сâм Господ је рекао: Ако ме волите заповести моје држите. Да волим Бога, напамет бих научио све Његове заповести и трудио се да их испуним. Кад би ме неко сад упитао које су то заповести, не бих био у стању чак ни да их набројим. Зато и видим да не волим Бога. Кад се нађем у ситуацији да могу бирати да ли ћу поступити по вољи Божијој или по вољи свог сладострасног срца, најчешће поступама по нагонима својих страсти, што значи да заиста не волим Бога.

Што се пак тиче љубави према људима, анализирајући свој живот схватио сам да волим једино себе. Кад волимо неког човека, онда у њему видимо само оно што је добро, а ја у људима видим само оно што је лоше, тојест њихове грехе. Вредности и врлине проналазим само код себе. То значи да ја не волим људе. Кад некога волимо, онда оправдавамо његове поступке, а ја, напротив, све око себе осуђујем као недостојне. То значи да не волим људе. Ономе кога волимо с радошћу праштамо, а ја увреде дуго памтим, можда чак и цео живот. То значи да у мени нема никакве љубави.

У Светом Писму се каже: Радуйте се са радоснима, и плачите са онима који плачу (Рим. 12, 15). Док ослушујем своје срце, видим да се уопште не радујем задовољству и срећи људи и да сам равнодушан према њима. Али ја у себи видим још нешто много горе од тога, наиме видим да ме туђа срећа у ствари

жалости. Кад се људима догоди нека несрећа, споља гледано ја саосећам с њима, али дубоко у себи се радујем њиховој несрећи. Зато ми је јасно да не волим људе и да у мени нема ничег светог!

Вера је моја само спољашња и површна. Да заиста верујем Јеванђељу, дрхтао бих и од саме помисли на пакао и трудио бих се да задобијем Царство Небеско. Али сећање на смрт и размишљање о будућем животу уопште се не дотичу мог каменог срца. Видим како око мене умиру људи, а сâм живим тако као да ћу вечно бити овде на земљи. То значи да не верујем и да се не бојим Бога. Чак и духови таме, духови пакла, који мрзе Господа, по речи Светог Писма, дрхте пред Њим, а код мене не постоји чак ни тај страх који је дат ђаволу. Ја сам потпуно равнодушан и уопште се не плашим претњи Божијих којима се Он обраћа овом свету и мени преко пророка.

Ја себе сматрам верујућим човеком, а живим тако као да Бог уопште не постоји. Кад пожелим да учиним неки грех и кад ме савест на то упозори, ја се чак трудим да угушим своју савест. Чини ми се да би за мене било боље кад Бог уопште не би постојао, што значи да сам ја у срцу своје богоубица, да не верујем у Бога и да Га не волим. Док стојим на богослужењу, ја и у најсветијим тренуцима, у тренуцима када Дух Свети осењује оне који се у храму моле, у тим тренуцима страшним и за саме анђеле ја сам заузет порочним и прљавим помислима и сећањима. Док се налазим у храму Божијем, ја срце своје претварам у свињац. То значи да ја не волим Бога и да не верујем ни у шта што је свето.

Ја сам изузетно горд човек и у срцу своје све људе сматрам мањима од себе, а себе самога сматрам некаквим изабраником. Ја сам себе самога